

L'ORNITHOLOGIE était patronnée jadis, en Hongrie, par le Ministre de l'Instruction Publique, jusqu'à ce que Otto Herman ait réussi à la mettre sous la direction du ministère de l'Agriculture, lorsque M. Ignace Darányi, grand amateur de cette branche scientifique était ministre.

Ayant l'âme sensible à tout ce qui est beau et noble, M. Jean Mayer, digne successeur de M. Darányi, venait en aide de l'ornithologie hongroise si abandonnée et négligée.

C'est une valeur inappréciable pour l'ornithologie dans notre patrie mutilée, par ces tristes temps, que non seulement M. Jean Mayer, mais aussi le comte Cunon Klebelsberg, ministre de l'Instruction Publique comprennent l'importance et protègent en bons pères cette branche de science.

Les ornithologues hongrois n'ont qu'à renouveler l'expression de leur gratitude au comte Etienne Bethlen Président du Conseil hongrois qui a choisi, en formant son Cabinet, M. Jean Mayer comme son ministre de l'Agriculture, homme si précieux aussi au point de vue de l'ornithologie.

Mais le Président du Conseil a voulu favoriser aussi la démocratie radicale de l'ancienne Hongrie féodale en nommant au poste de ministre de l'Agriculture, axe de l'État hongrois agraire, un petit propriétaire rural en la personne de M. Jean Mayer,

devant lequel l'ornithologie hongroise incline le drapeau de sa reconnaissance et présente, au nom de sa revue, »Kócsag« la photographie de M. Jean Mayer à ses nombreux lecteurs.

L'ORNITOLOGIA, in Ungheria, una volta apparteneva alla competenza del Ministro della Pubblica Istruzione, finché Ottone Herman non la pose sotto il protettorato del Ministro dell'Agricoltura Ignazio Darányi, nel quale questo ramo della scienza trova un caldo fautore.

L'anima di Giovanni Mayer, degno successore di Darányi, sensibile a tutto ciò ch'è bello e nobile — così come quella del suo grande predecessore — è accorsa in aiuto dell'ornitologia abbandonata.

In questi difficili tempi, il fatto che accanto a Giovanni Mayer anche il ministro della Pubblica Conte Kuno de Klebelsberg è fautore entusiasta e fervente di questo ramo della scienza ha un valore inestimabile per l'ornitologia dell'Ungheria mutilata.

Gli ornitologi magiari rinnovano i loro sentimenti di gratitudine al Presidente del Consiglio Conte Stefano Bethlen perchè nell'affidare il portafoglio dell'Agricoltura la sua scelta è caduta su un uomo di tanto valore anche dal punto di vista dell'ornitologia come sua Eccellenza Giovanni Mayer.

Nell'affidare il portafoglio dell'agricoltura — che costituisce l'asse dello Stato agrario ungherese — ad un ministro piccolo-proprietario, il Presidente del Consiglio ha voluto anche documentare la completa democratizzazione dell'antico Stato feudale ungherese.

Nel presentare ai lettori di »Kocsag« la fotografia del ministro Giovanni Mayer, anche l'ornitologia magiara piega profondamente dinanzi a lui propria bandiera.

INTERNATIONAL PROTECTION OF BIRDS

By T. A. COWARD, Bowdon, Cheshire, England

ANY thoughtful ornithologist who has visited bird-sanctuaries in other than his own country must have been impressed with the necessity of something more widespread than local protection. It has been my good fortune to visit sanctuaries in Hungary and Holland, as well as most of the important bird-reserves in the British Isles. Some of these are National, some are financed

and guarded by societies, and others are entirely supported on private estates by the owners. In most of them the chief aim and object is to prevent the exploitation and extermination of certain rare species, and even in the British Islands the particular species protected are not the same in each area. Comparing the sanctuaries in other countries with those in Britain this diversity of species is very striking.

Mr. John Galsworthy in »The Country House« gives a very true picture of a too common type of ornithologist who flourished towards the close of the last century, and who, unfortunately, is not yet extinct either in England or on the Continent. This character, a landed proprietor, was a keen collector, but encouraged and protected any rare bird which nested on his own property; yet any that strayed over from neighbouring estates, or which did not nest in England, were at once »collected« and turned into specimens. A more general but equally narrow and selfish view exists amongst many British bird-collectors to-day, and doubtless similar outlook would be found amongst men of other nationality. The bird which nests in Britain is British, and must be protected, but the passing migrant or the rare visitor may be shot; it is not of value except as a specimen, because it would not stop long in any case.

It is true that no scientific knowledge of distribution, of the relationship of species, or of anatomy, can be gained without some collecting, but it is also true that the lust of private collecting is one of the most destructive forces where bird life is concerned. The study of geographical racial variation entails the death of a large number of birds, but when it means very many, as it often does, or where it leads to competition between collectors as to who shall secure most rarities, we may ask if the results justify the slaughter?

When I visited Holland and saw nesting in security the avocet, *Recurvirostra avosetta*, *Ardea purpurea*, *Platalea leucorodia* and *Limosa limosa*, which have not nested in England for very many years, *Botaurus stellaris*, *Machetes pugnax*, *Charadrius alexandrinus* and *Oriolus Oriolus*, which are either occasional or only nest where strictly protected, I realised more than ever before the wrong we do to the Dutch ornithologists if we destroy any of these birds when they pass through our islands. In Hungary, where I shall ever be grateful for the opportunities so freely given of seeing birds in their nesting haunts, the colonies of *Plegadis falcinellus*, *Nycticorax nycticorax*, *Ardeola ralloides*, *Falco vespertinus*, and, more than all others, of *Egretta alba*, strengthened this feeling. In addition there were many of the species which nest in Holland, and others, like the Hoopoe, *Upupa epops*, which is a straggler to both Britain and Holland, and would nest if allowed.

These birds, I realised, were appreciated and valued in other countries; it is unfair for so-called sportsmen and collectors to kill what may be counted the native birds of other countries. In the past we have been greatly annoyed by the ruthless slaughter of all or any bird for food in France, Spain, and Italy; we knew that vast numbers of our swallows, nightingales, warblers and other migratory species passed through these southern European lands; they were depleting our stock. In the same way if Hungarian shooters kill passing migrants, they are possibly killing the birds which are valued in Finland, Germany, Sweden, or other countries.

Much of my interest in migration was stimulated by friendly correspondence

with Otto Herman. What we all need is a wider outlook on ornithology, more of his spirit; a realisation that birds are not only of National importance but are International property. This is no new thought; it has been commanding the attention of bird protectors, not only in Europe, but in America and in the East. There is already agreement amongst individuals; there is not yet agreement amongst the Nations, though much has been accomplished to restrict the ravages of the Plume Trade.

Let me urge Hungarian ornithologists, just as I urge my own countrymen, that though collections are necessary in public museums, and for study in the educational establishments, especially the Universities, that private collections unless made for genuine study are a source of loss not only to ones own but to other nations. And what applies to birds applies equally to their eggs, for every egg taken is a possible bird, and that bird might have given pleasure and instruction to someone in one's own or in other lands.

The League of Nations has many important international questions to consider and has accomplished much; someday it may take up International Bird Protection. It will do this when it finds that amongst the Nations there is a demand that the subject should be considered. It is the duty of every unselfish ornithologist to strive to make this demand heard.

NEMZETKÖZI MADÁRVÉDELEM

Írta: T. A. COWARD, Bowdon, Cheshire

MINDEN gondolkodó ornithologusban, aki hazáján kívül másutt is meg látogatott madárrezervátumokat, bizonyára fölébredt az a gondolat, hogy a védelemnek a haza határain túl is kell terjednie. Az a szerencse ért, hogy Magyarország és Hollandia madárrezervátumain kívül megtekinthettem Angolország fontos védelmi területeinek leg többjét is. Vannak ezek között olyanok, amelyek nemzeti tulajdont képeznek, másokat társulatok tartanak fenn és őriznek, ismét másokat a tulajdonosok saját költségükön gondoznak. Legtöbbszük az a főcél vezeti, hogy bizonyos ritka fajoknak a kizsákmányolását és kipusztítását megakadályozzák. Azonban még Angolországban sem ugyanazok a védett fajok minden kerületben. Ha összehasonlítjuk más országok madárrezervátumait az angolországiakkal, akkor a fajoknak ez a különbözősége nagyon feltűnő.

Galsworthy a »The Country House«-ban nagyon találó rajzát adja annak

a nagyon gyakori ornithologustípusnak, aki a mult század vége felé virágzott, és aki — sajnos — sem Angolországban, sem a kontinensen még nem halt ki. Földbirtokos volt s szenvedélyes gyűjtő, de amellet megvédett minden ritka madarat, mely a saját birtokán fészkelte. Mihelyt azonban a szomszéd birtokról tévedt oda egy madár, vagy olyan amely nem fészkel Angolországban, azt rögtön begyűjtötte és példányai közé sorozta. Valamivel tágabb, de még mindig elég szűk és önző látókörűek sokan a mai angolországi madárgyűjtők közül és kétségtelenül ugyanilyenek vannak a más nemzetbeliek között is. Az Angolországban fészkelő madár angol és védelme kötelesség, de az átvonuló vándormadár vagy a ritka vendég lelőhető, értéke csak akkor van, ha ki van tömve bőrnek, mert úgy se marad sokáig egy helyen.

Igaz, hogy a fajok elterjedéséről, rokonságáról, anatómiájáról nem szerezhetünk ismereteket, bizonyos gyűjtés nélkül, de az is igaz, hogy a magángyűjtés szenvedélye egyike a legártalmasabb tényezőknak a madárvilág számára. A földrajzi

rasszok variációjának tanulmányozása nagyon sok madár halálát követeli, de ha ezt nagyon sokan művelik, amint gyakran megesik, vagypedig ha versengés támadt a gyűjtők között, hogy ki szerezzék meg a legtöbb ritkaságot, akkor föltehetjük azt a kérdést, vajjon az eredmények megindokolják-e a mészárlást?

Mikor Hollandiában jártam s ott biztonságban fészkelve találtam a gulipánt (*Recurvirostra avosetta*), a vörös gémet (*Ardea purpurea*), a kanalas gémet (*Platalea leucorodia*) és a nagy godát (*Limosa limosa*), melyek már nagyon sok éve nem fészkeltek Angliában, a bölömbikát (*Botaurus stellaris*), a pajzsos cankót (*Machetes pugnax*), a széki lilét (*Charadrius alexandrinus*) és a sárgarigót (*Oriolus oriolus*), amelyek csak helyelközzel vagy erősen védett területeken fészkelnek, jobban mint valaha éreztem, hogy igazságtalanságot követünk el a holland ornithologusokkal szemben, ha ezeket a madarakat Szigetországunkon való átvonulásuk alkalmával megöljük. Magyarországon, amelynek mindig hálás leszek azokért az oly szolgálatkészen nyújtott alkalmakért, amelyek révén megnézhettem a madarak fészkelőterületeit, a batla (*Plegadis falcinellus*), a bakcsó (*Nycticorax nycticorax*), az üstökös gém (*Ardeola ralloides*), a kék vércse (*Falco vespertinus*) és mindenekelőtt a kócsag (*Egretta alba*) kolóniáit, csak erősödött ez a meggyőződésem. Még hozzátehetem, hogy volt ott sok olyan faj is, amely Hollandiában költ és olyan is, mint a búbos banka (*Upupa epops*), amely Angliában és Hollandiában egyaránt kóborló s fészkelne, ha nem bántanák.

Tudom, hogy ezeket a madarakat más országokban megbecsülik, nem helyes tehát, ha úgynevezett sportférjak és gyűjtők megölik más országok madarait. A múltban nagy mértékben nyugtalanított bennünket a madaraknak étkezés céljából való kíméletlen pusztítása Franciaországban, Spanyolországban és Olaszországban, mert tudtuk, hogy fecskéink óriási tömege, fülemiléink, poszátáink és

más vonulóink ezeken a déleuropai országokon keresztül veszik útjokat, ez a pusztítás pedig erősen megritkította madárállományunkat. Ugyanígy, ha magyar puskások megölik az átvonulókat, talán olyan madarakat pusztítanak el, melyek Finnországban, Németországban, Svédországban és másutt nagy becsben állanak.

A madárvonulás iránti érdeklődésemet nagyban fokozta szívélyes levelezésem Herman Ottóval. Az ornithológiában mindnyájunknak nagyobb látókörre van szükségünk, több Herman Ottó szelleméből annak a megértésére, hogy a madaraknak nem csupán nemzeti fontosságuk van, hanem nemzetközi tulajdonságuk van, hanem nemzetközi tulajdonságuk van. Ez nem új gondolat, mert a madárvédők figyelmét már régen foglalkoztatja, nemcsak Európában, hanem Amerikában és Keleten is. Egyesek már megegyeztek, de nincs meg a megegyezés a nemzetek között, bár sok történet már a tollkereskedelem pusztításainak a korlátozására.

Szabadjon a magyar ornithologusok figyelmét felhívni arra, ahogyan honfitársaim figyelmét is felhívom, hogy bár szükség van a gyűjteményekre a nyilvános múzeumokban és a tanintézetekben, főleg az egyetemeken tanulmányok végzésére, a magángyűjtemények veszedelm forrásai nemcsak a hazai faunára, hanem más országok faunájára is. És ahogy a madarakra áll ez, éppúgy vonatkozik a madarak tojásaira, mert minden elvett tojás egy madarat jelenthet, amely örömet szerezhetett vagy tanulságot szolgáltatott volna valakinek akár odahaza, akár a külföldön.

A Nemzetek Szövetségét sok fontos nemzetközi kérdés foglalkoztatja és már sokat megoldott, egy napon talán szőnyegre kerül a nemzetközi madárvédelem. Ez akkor fog megtörténni, ha úgy találja, hogy a nemzetek kívánják ennek a kérdésnek a fölvetését. Minden önzetlenül gondolkodó ornithologus kötelessége arra törekedni, hogy ezt a kívánást meghallják.